

BONART

necessitem memòria

Hiper-Picasso

Els cartells del Sònar

Galeria A/34 de Barcelona

Homenatge a Javier Vilató

Llorens Artigas a la Pedrera

Ferran Adrià i el Bulli

Rita McBride al MACBA

00153

5 € | 153
juliol | 2012
www.bonart.cat

Homenatge a Javier Vilató

Barcelona ret homenatge a Javier Vilató, pintor, gravador, escultor i nebot de Picasso, que va ser clau en el procés de donació que l'artista malagueny va fer l'any 1970 a la ciutat de Barcelona

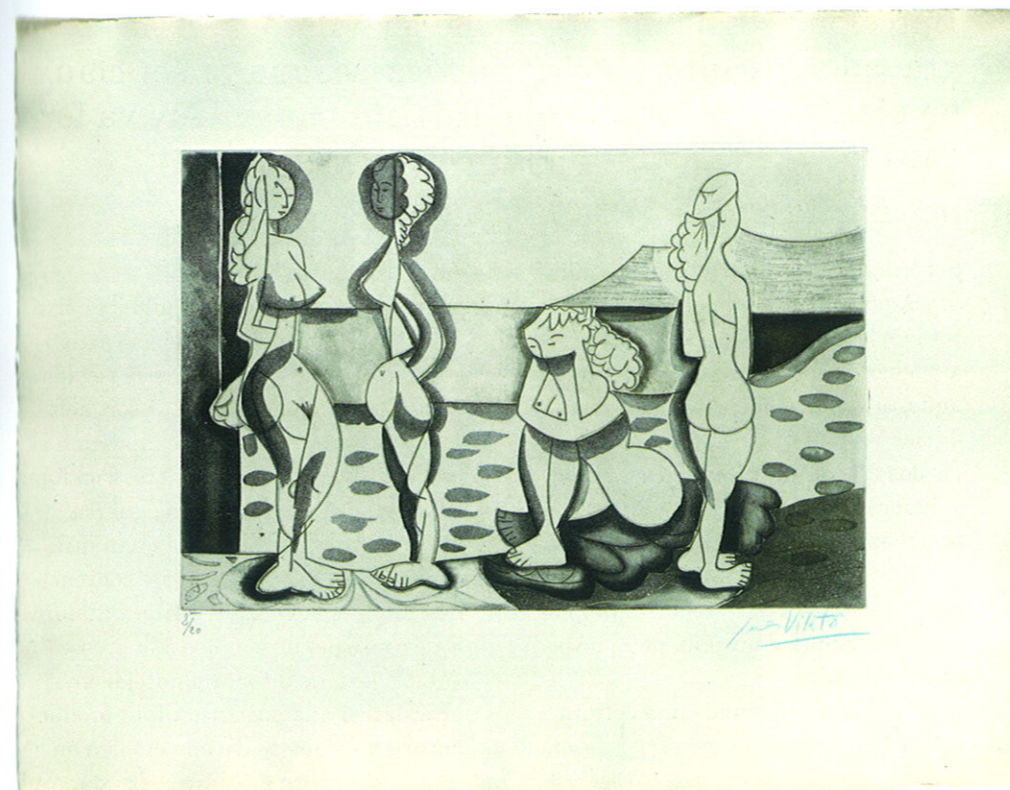
per Lluïsa Sala i Tubert

Ser artista i formar part de la família Picasso no ha de ser fàcil de concertar, tot i que la circumstància pot portar a pensar el contrari. Per bé i per mal, aquesta vivència fou experimentada per Javier Vilató i J. Fín –Josep Vilató–, els dos fills de Lola Ruiz Picasso que volgueren ser artistes. Conviure des de petits en un entorn fortament marcat per l'art bé havia d'influir en la seva ambició creativa, desenvolupar-la prop de la poderosa ombra d'un geni, però, bé podia condicionar-la.

Javier Vilató mantingué una estreta relació amb el seu oncle, a qui s'assemblava molt físicament. Picasso contribuï a la consolidació vital i professional de Javier, alhora que gaudia de la jovial i enèrgica companyia per intercanviar experiències i confidències. El seu cercle de relacions fou més que privilegiat, amic d'intel·lectuals i bohemis, de poetes i toreros, compartí animats sopars –recordava Xavier Valls– amb Antoni Clavé, Óscar Domínguez i Marie-Laure de Noailles, entre d'altres. Es vinculà per matrimoni amb el pintor Élie Lascaux, el marxant Daniel-H. Kahnweiler i Michel Leiris; tingué tractes amb el galerista Pierre Loeb i el seu nom fou inclòs en la

col·lecció Rothschild.

A Barcelona, ciutat en la qual va néixer, Vilató havia iniciat la formació artística i havia exposat per primera vegada. Volgué anar a la guerra tot i ser molt jove i visqué el lamentable final amb el seu germà al camp d'Argelers, d'on foren rescatats pel seu oncle. Una guerra el portà a una altra guerra quan just s'instal·lava a París, un altre contenciós que implicaria el seu retorn a Catalunya amb consegüents estades a la presó. En l'àmbit artístic intentà plantejar una alternativa a la poc estimulante producció artística que es desenvolupava en aquella època de llibertat coartada. Amb Ramon Rogent, Albert Fabra i J. Fín exposà a les galeries Reig el 1943, on va mostrar, tot i les diferents personalitats, una ferma voluntat de renovació plàstica que havia de precedir a l'adveniment d'una nova onada d'avantguarda. Acudiria després a l'Exposició Nacional i a les galeries Pictoria en dues ocasions el 1945. L'any següent, una beca del Cercle Maillol donava ales a l'artista i posava rumb a París, on s'establiria definitivament i s'integraria a l'Escola de París contemporània. Una ressenya de Josep M. Junoy a la portada de *La Vanguardia*

Javier Vilató.
Quatre filles sur la plage, 1957.
Aiguafort i aigua-tinta sobre coure.
30x44 cm
Col·lecció particular, París
Cat. 127. © Javier Vilató, Barcelona, 2012.

d'un dia de febrer n'anunciava la marxa. El 1957 retornà a Catalunya i des d'aleshores hi viatjà sovint. El 1964 i el 1966 exposà de nou a Barcelona, a les galeries Syra, en la primera ocasió hi mostrava obra pictòrica i en la segona, una selecció de l'obra gràfica en la qual s'havia iniciat el 1939. Participaria en exposicions col·lectives però no tornaria a fer-ho en solitari a la ciutat fins al 1999 en dedicar-li la Sala Dalmau una retrospectiva.

Al llarg de la seva trajectòria, doncs, poques oportunitats tingué d'exposar a la ciutat de la seva infantesa, fet immerescut si tenim en compte l'afecte que amb freqüència li declarava i la voluntat manifesta de voler ser-hi més present. Una deferència que la ciutat li devia no només per l'interès artístic que podia suscitar el seu art, sinó pel més que rellevant paper que adquirí l'artista el 1970 en produir-se la donació de l'obra

de Picasso que conservava la família a l'Ajuntament de Barcelona per al seu museu. A finals dels anys noranta, també intervindria en la donació de la producció gràfica del seu germà, J. Fín, a la Biblioteca de Catalunya. Alegre, cordial, optimista, tenaç, genuí, galant i apassionat, aquests són alguns dels adjectius amb els quals els historiadors i crítics que van tractar Vilató i que l'estudiaren, el definien. Els pòsits

1921-2000.

Barcelona-París.

"Amí de llibertat"

Picasso: *Gent*

museupicasso.bcn.cat

Centena d'obres pictòriques sempre
monitzades per la figura femenina.

30 de setembre del 2012

Frederic Marès: *En bronze*

museumares.bcn.cat

Obra dedicada a l'escultura en bronze
Vilató conreà els darrers tres anys de la
obra (1997-200)

30 de setembre del 2012

Fundació Vila Casas. Espai VolArt 2:

fundaciovilacasas.com

Exhibeixen una cinquantena d'obres,
tagonistes de les quals són sempre

22 de juliol del 2012

Sala Dalmau: *Coses*

salaDalmau.com

Centena d'obres centrades en la pintura
obres mortes.

27 de juliol del 2012

Joan Gaspar: *En paper*

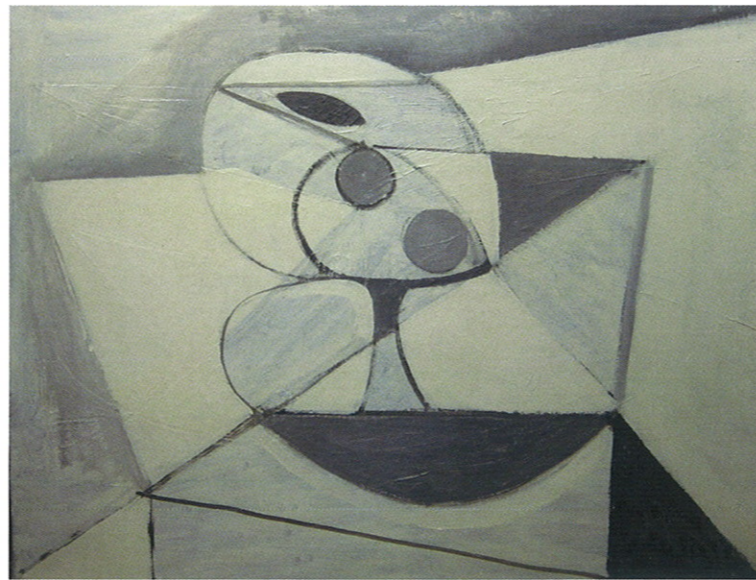
eriajoangaspar.com

Obres i llibres constitueixen l'exposició
al gravat

10 de juny

art | juliol 2012

juliol 2012 | bonart | 037

Javier Vilató.
*Nature morte
au comptoir*,
1947.
65x81 cm.
Oli sobre tela.
Sala Dalmau.

Javier Vilató.
*Le Gros point
rouge*, 1975.
Pintura sobre
tela.
130x162 cm.
Col·lecció Si-
mone Sandoz
Neuchâtel.

andalús, català i francès van constituir sens dubte la naturalesa càlida i vitalista de l'artista. La combinació de seny i de rauxa a la sang que revertiria en una creativitat fresca i desinhibida. Javier Vilató va abocar a l'art el propi sentir. El color i la llum són característiques de la pintura que va realitzar; de fet, ell mateix manifestava que "és pintor qui és capaç d'exterioritzar amb colors, en una superfície, el seu interior". La seva obra és sintètica de traç, diàfana i conté l'herència del fauisme, el cubisme, l'expressionisme i el surrealisme, sense eludir la dosi oportuna de mediterraneïtat. Tot un llegat que esprimiria,

concentraria i conjugaria en un llenguatge personal que abasta des del retrat figuratiu dels éssers propers i d'allò més quotidià fins a la composició de formes insòlites que no deixen d'interpretar l'entorn i que exterioritzen una imaginació efusiva, per no dir desbordant, que transportarà a les altres disciplines que conrea: la gràfica, la ceràmica, l'escultòrica... El deute pendent de Barcelona amb Javier Vilató ve de lluny. Tot i que el 2005 l'Espai Volart era escenari d'un particular homenatge, el propòsit institucional hauria d'esperar fins al 2012, quan a la fi s'ha brindat a l'artista l'esperada

antològica. Comissariada per Xavier –el fill també artista de Vilató–, l'exposició projecta una visió compartida que incideix especialment en l'obra de maduresa. Diversos espais públics i privats relacionats amb la vida de l'artista l'exhibeixen: l'imprescindible Museu Picasso, la Sala Dalmau, la galeria Joan Gaspar i la Fundació Vila Casas, expositors de la seva obra en altres temps, i l'escaient patí del Museu Marès per a l'escultura d'última època. El reconeixement públic a una trajectòria amb nom propi és doncs ja una realitat.

EL PUNTAL
LABORATORI DELS ARTS

LLUIS VILÀ
SHOWROOM

www.espaieart.com / info@
c/ Girona, 155 | 17820 Banyoles

SI e

UNA TELEVISIÓ
cultural p

Una finestra oberta
aires i actors que
la societat c

WWW.S

“Seqüències”, de Pedro Madueño

Fundació Vila Casas_Can Framis

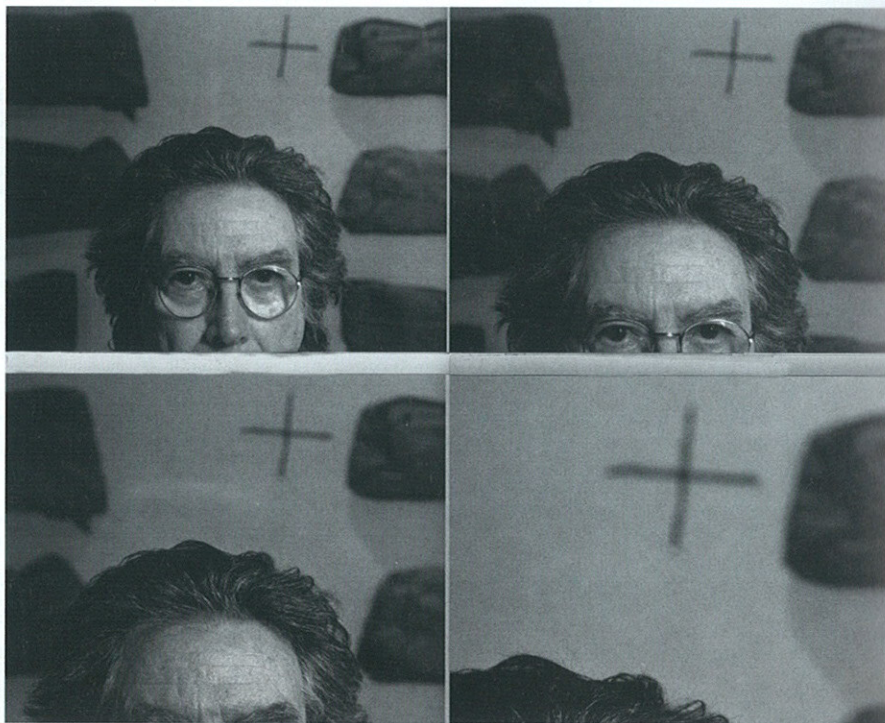
Barcelona

La Fundació Vila Casas presenta la mostra *Seqüències*, del fotoperiodista Pedro Madueño (La Carlota, Còrdova, 1961). Fins al 22 de juliol, a *Seqüències* es mostren vuit sèries que apleguen un total de 43 obres de personatges rellevants del món de la cultura d'àmbit nacional, excepte la seqüència de la ballarina russa Maia Plisetskaia al Gran teatre del Liceu l'any 1988.

Madueño, premi de Fotografia Fundació Vila Casas 2011, ha estat vinculat des de fa 35 anys a la fotografia de premsa, i ha desenvolupat bona part de la seva trajectòria professional al diari *La Vanguardia*, que ha compaginat amb la docència en diverses universitats de Barcelona.

La mostra, comissariada per Juan José Caballero, se centra en vuit personatges. Les instantànies copsen l'essència dels personatges retratats i aconsegueixen envoltar-lo d'una atmosfera de llum i ombra que emfatitza els trets més destacats de personalitats com ara les d'Antoni Tàpies, fotografiat l'any 1992 al seu estudi davant d'un fragment d'una de les seves obres; el torero José Tomás, que Madueño va retratar l'any 2009; Ferran Adrià, al restaurant El Bulli, l'any 2007; nou retrats del poeta José Hierro, realitzats l'any 2000, i quatre obres de l'any 2011 dedicades a l'escultor Jaume Plensa, les quals ens endinsen en la personalitat de l'artista.

Per Madueño, “el retrat és el gènere més complet, l'essència mateixa de la fotografia”. És, sens dubte, un dels referents fotogràfics per la seva capacitat de crear l'ambient propici, el rigor de la composició i l'originalitat del punt de vista.

“Objectes de museu. Les col·leccions dels museus DHUB”

Espai Mercè Sala

Barcelona

El DHUB (Disseny Hub Barcelona) organitza la mostra *Objectes de museu. Les col·leccions dels museus DHUB*, que es fa a l'Espai Mercè Sala, sala d'exposicions de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB), situada a la parada de metro de Diagonal.

L'exposició, que romandrà oberta fins al 21 de setembre, mostrarà per primera vegada i de manera conjunta algunes de les obres més representatives dels quatre museus DHU: el Museu de les Arts Decoratives, el Museu Tèxtil i d'Indumentària, el Museu de Ceràmica i el Gabinet de les Arts Gràfiques.

El fons patrimonial d'aquests museus

Pedro Madueño,
Antoni Tàpies.
El pintor,
fotografiat al seu
estudi davant d'un
fragment d'una de
les seves obres.
Barcelona, 1992.

